

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2252/2020
31.03.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Поповић адвокат из ..., против туженог „Printec“ ДОО из Београда, чији је пуномоћник Марко Милутиновић адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4442/18 од 27.12.2019. године, у седници већа одржаној дана 31.03.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4442/18 од 27.12.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4442/18 од 27.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 2086/15 од 12.04.2017. године, којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог бр. .../... од 10.06.2015. године (став први изреке); обавезе тужени да тужиоца врати на рад, на радно место ... (став други изреке); одбачена тужба у делу којим је тражено да се тужени обавезе да врати тужиоца на рад, на друог одговарајуће радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима (став трећи изреке) и обавезан тужилац да на име трошкова парничног поступка исплати туженом износ од 211.500,00 динара (став четврти изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби у износу од 16.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Ревизију је допунио поднеском, предатим суду у року прописаном чланом 403. став 1. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију, са предлогом да се ревизија одбије као неоснована и тужилац обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог правног лека.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка због којих се, под условима из члана 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП, тај правни лек може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по уговору о раду од 21.01.2013. године обављао послове Тужени је доставио тужиоцу упозорење од 28.05.2015. године са описом више повреда радне обавезе и радне дисциплине предвиђених уговором о раду, између осталог и зато што је 13.05.2015. године онемогућио даљински приступ свом рачунару од стране ИТ администратора туженог, и тако онемогућио друге запослене у извршавању обавеза у процесу рада, односно створио могућност настанка штете на имовини туженог. Тужиоцу је уговор о раду отказан решењем туженог од 10.06.2015. године због свих учињених повреда радне обавезе и радне дисциплине наведених у упозорењу о разлозима за отказ уговора о раду. Тужени је од децембра 2013. године имао могућност административног приступа рачунару који је тужилац користио, у циљу безбедности података и сигурности компаније. Због тога опција даљинског приступа рачунарима које запослени користе никада није искључивана. Тужилац је 13.05.2015. године онемогућио даљински приступ свом рачунару и на тај начин онемогућио друге запослене у извршавању радних обавеза у процесу рада.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужилац искључивањем опције која је омогућавала приступ администратору туженог његовом рачунару, без оправданог разлога и одобрења туженог, учинио повреду радне обавезе и радне дисциплине.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиоца, у битном прихватајући разлоге нижестепеног суда, налазећи да је означеном радњом тужилац учинио повреду радне дисциплине што је разлог за отказ уговора о раду предвиђен чланом 179. став 3. тачка 8. Закона о раду.

Изложено правно становиште прихвата и ревизијски суд, због чега наводе ревидента о погрешној примени материјалног права оцењује као неосноване.

Према наведеној одредби, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину, у случају ако је његово понашање такво да не може да настави са радом код послодавца.

У конкретном случају, радња тужиоца - онемогућавање даљинског администрирања његовог рачунара, вреднована је са становишта тужиочеве обавезе да поштује организацију рада и пословања туженог (члан 15. тачка 2. Закона о раду). Укидање административног приступа рачунару који је користио у супротности је са организацијом рада која је, у погледу могућности таквог приступа ИТ администратора, постојала код туженог од децембра 2013. године и са којом је тужилац несумњиво био упознат. Имајући у виду последице које је поступак тужиоца произвео -

онемогућавање одређеном броју других запослених да раде, његово понашање је такво да не може наставити са даљим радом код туженог.

Тужилац у ревизији понавља наводе жалбе о којима се другостепени суд детаљно изјаснио, због чега се ревизијски суд о тим наводима неће посебно изјашњавати јер они не могу довести у сумњу правилност побијане пресуде са становишта погрешне примене материјалног права.

У допуни ревизије тужилац указује на повреду члана 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, којим се штити право на поштовање приватног и породичног живота, дома и преписке. С тим у вези тужилац се позива на праксу Европског суда за људска права - пресуду тог суда донету у предмету Копланд против Уједињеног Краљевства, којом је утврђено да је повређено право апликанта на приватност јер су на захтев послодавца праћени његови телефонски разговори, електронска пошта и коришћење интернета на радном месту. Ови наводи, по оцени ревизијског суда нису релевантни, јер у овом спору нема доказа да је опцијом даљинског администрирања рачунара који тужилац користи вршена повреда његове приватности. Сличне наводе тужилац је истицао и у жалби, и ти наводи су били предмет оцене другостепеног суда са становишта повреде људских права загарантованих Уставом Републике Србије - чланом 41. (тајност писама и других средстава општења) и чланом 42. (заштита података о личности).

Сходно изложеном, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног касационог суда, нису били нужни. Због тога је захтев туженог за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић